

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ «ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ» В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Ю. О. ОВРАМЕЦЬ

Вищий адміністративний суд України

E-mail: korenetsjulia@mail.ru

Анотація. У статті здійснюється правовий аналіз та характеристика сутності «публічних закупівель» в адміністративному праві України. Доводиться, що в доктрині адміністративного права України дотепер відсутнє єдине розуміння концептуального поняття – «публічні закупівлі». Також в юридичній літературі точаться гострі дискусії з приводу того, чи слід розглядати публічні закупівлі в якості інституту адміністративного права. Малодослідженість окресленої теми робить її актуальною не тільки на доктринальному, а й на правозастосовному рівні.

Пропонується поняття «публічні закупівлі» розглядати як інститут адміністративного права, що визначає процес реалізації державного замовлення, який полягає в придбанні державними замовниками товарів, робіт, послуг за найбільш вигідними ринковими умовами з метою задоволення публічного інтересу (суспільних потреб). З огляду на те, що до прийняття Закону України «Про публічні закупівлі» на законодавчому та доктринальному рівнях використовувалось поняття «державні закупівлі», а після прийняття – «публічні закупівлі», термін «державні закупівлі» є синонімічним терміну «публічні закупівлі», а зміна формулювання пов'язана виключно з проведенням законодавчої реформи в 2016 році.

Ключові слова: публічні закупівлі, державні закупівлі, інститут адміністративного права, адміністративні договори.

Актуальність теми. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами (далі – Угода про асоціацію) була підписана 27 червня 2014 р. головами держав або урядів Європейського Союзу та Президентом України у Брюсселі. Дана Угода була одночасно ратифікована Верховною Радою та Європейським парламентом 16 вересня 2014 року.

Після підписання Угоди про асоціацію з ЄС та запровадження зони вільної торгівлі між Україною та ЄС з 1 січня 2016 р. Україна зобов'язалась гармонізувати національне законодавство у сфері державних закупівель до стандартів ЄС. З огляду на трансформаційні процеси в національному законодавстві України про закупівлі, а також на високий рівень полеміки та дискусій як на політичному, так і на

доктринальному рівнях, постає нагальна необхідність у комплексному дослідженні сутності поняття «публічні закупівлі» в адміністративному праві України.

Метою цієї статті є правовий аналіз та характеристика сутності «публічних закупівель» в адміністративному праві України.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання «публічних закупівель» досліджувало багато вчених, зокрема, І.В. Влялько, Е.Ф. Демський, О.П. Кулак, Т.Ф. Куценко, В.М. Колотій, В.К. Колпаков, В.А. Кошечев, О.О. Критенко, І.І. Лагус, З.В. Максименко, В.П. Міняйло, В.В. Морозов, А.Є. Никифоров, О.Ф. Овсянюк-Бердадіна, А.О. Олефір, А.Б. Павловський, Я.В. Петруненко, Г.І. Пінкас, В.В. Смиричинський, Н.Б. Ткаченко, О.Г. Турчинов, Ю.М. Уманців, К.Ю. Хусанова, Ю. Фалко, С.М. Чистов та інші.

Виклад основного матеріалу. Незважаючи на наявність порівняно великої кількості досліджень у сфері публічних (державних) закупівель, в доктрині адміністративного права України дотепер відсутнє єдине розуміння концептуального поняття – «публічні закупівлі». Крім того, в юридичній літературі точаться гострі дискусії з приводу того, чи слід розглядати публічні закупівлі в якості інституту адміністративного права. Малодослідженість окресленої теми робить її актуальною не тільки на доктринальному, а й на правозастосовному рівні.

Окреслюючи актуальність, також варто зазначити, що 2016 р. став роком докорінних змін у системі державних закупівель України. По-перше, 17 лютого 2016 р. Президент України підписав новий Закон України «Про публічні закупівлі». Вже 1 серпня 2016 р. цей Закон став обов'язковим до застосування для всіх замовників державного сектора. По-друге, вся система державних закупівель була переведена на електронний майданчик і стала здійснюватись виключно в електронній формі.

Окрему увагу варто звернути на термін «публічні закупівлі», який став використовуватись у новому Законі. Раніше за всі роки існування незалежної України на законодавчому рівні був закріплений дещо інший термін – «державні закупівлі». Ребрендинг «державних закупівель» на «публічні закупівлі» автори Закону пов'язують з психологічним аспектом сприйняття населення. Логіка законодавця полягає в тому, що оскільки закупівлі товарів, робіт, послуг здійснюються за кошти платників податків, то останні повинні мати право безперешкодно споглядати та контролювати цей процес «публічно». Останнє, в свою чергу, можливе за умови переведення процесу закупівель в електронну форму через мережу Інтернет.

З огляду на те, що до прийняття Закону України «Про публічні закупівлі» на законодавчому та доктринальному рівнях використовувалось поняття «державні закупівлі», а після прийняття – «публічні закупівлі», то в рамках нашого наукового дослідження ми не будемо проводити між ними будь-якої різниці. Іншими словами, на нашу думку, термін «державні закупівлі» є синонімічним терміну «публічні закупівлі», а зміна формулювання пов'язана виключно з проведенням

законодавчої реформи в 2016 р. і аж ніяк не пояснюється зміною смислового навантаження.

У рамках нашого дослідження проаналізуємо та окреслимо сутність поняття «публічних закупівель», а також наведемо основні його характеристики. Дане поняття використовується не тільки в юридичній, а й в економічній науці. Незважаючи на це, а також на наявність численних досліджень в науці, дотепер відсутній єдиний загальновизнаний підхід до визначення поняття «публічні закупівлі».

Аналіз доктринальних підходів доцільно розпочати із тези О.Ф. Овсянюк-Бердадіної про те, що застосування системи державних закупівель дає суспільству змогу отримати у повному обсязі соціальні послуги, оскільки ті послуги, що не можуть надати інституційні одиниці державного сектору внаслідок виробничих, фінансових, інноваційних можливостей і слабого розгалуження інфраструктури, можна надати через механізм тендерів приватним господарюючим суб'єктам, таким чином забезпечуючи соціальний захист та стандарт життя населення [1, с. 13].

До наведеного варто додати, що публічні закупівлі товарів, робіт і послуг є правовим механізмом, який дає змогу державі обрати суб'єктів господарювання, які виконують державне замовлення на найбільш вигідних ринкових умовах. Останнє може бути досягнуто тільки за умови неупередженого конкурсного процесу проведення закупівлі та відбору переможця на основі заздалегідь визначених критеріїв. Кінцевою метою публічних закупівель є ефективне визначення постачальника, який повністю відповідає кваліфікаційним критеріям конкурсу та встановив найнижчу вартість своїх товарів, робіт, послуг.

Г.І. Пінькас термін «державні закупівлі» визначає як систему замовлення державним сегментом товарів, робіт, послуг, що є об'єктивно необхідними для повноцінної реалізації програм розвитку та економічного зростання держави, за завчасно оголошеними умовами конкурсу, які передбачають виконання визначених умов на принципах добросовісної конкуренції серед учасників торгів з метою забезпечення ефективності та максимальної економії грошових коштів для їх замовника [2, с. 58]. Актуальним у цьому визначенні є акцент автора на цільове використання бюджетних коштів – виконання державних програм розвитку. З даного приводу потрібно зазначити, що «публічні закупівлі» не слід ототожнювати із поняттям «державне замовлення». Так, на відміну від «державного замовлення», яке є орієнтовним планом-декларацією держави, «публічні закупівлі» – це вже безпосередній процес придбання конкретних товарів, робіт, послуг.

О.О. Критенко та Ю. Фалко у незалежних один від одного наукових дослідженнях під поняттям «державні закупівлі» пропонують розуміти регламентовану законодавством діяльність держави з придбання товарів, робіт і послуг із найбільшою ефективністю та найменшими витратами з метою забезпечення діяльності держави, а також здійснення впливу на розвиток приватного сектору національної економіки і виконання соціально значущих функцій [3, с. 25; 4, с. 136].

Практично аналогічною є теза А.О. Оліфера, який визначає «державні закупівлі» як придбання (у тому числі в порядку централізованої закупівлі) на конкурентній основі замовником товарів, робіт і послуг, відповідно до річного плану закупівель, за державні кошти, у порядку, встановленому законом, з метою задоволення суспільних потреб у визначених ресурсах і забезпечення розв'язання інших завдань державної соціально-економічної політики [5, с. 203].

З даних визначень необхідно підкреслити, що публічні закупівлі дозволяють державі укладати договори з приватним сектором, які покликані вирішувати соціально-економічні проблеми держави та суспільства, забезпечувати проведення наукових досліджень, створювати і впроваджувати новітні технології й розробки. Необхідність публічних закупівель обумовлюється, як правило, відсутністю інституційних одиниць державного сектору ресурсного потенціалу для виконання тих завдань, які на них покладено.

Публічні закупівлі забезпечують розвиток та функціонування стратегічних галузей економіки, системи національної безпеки, охорони здоров'я, освіти, науки, культури, фізичної культури і спорту, дотримання порядку і т.п. За допомогою публічних закупівель державний сектор здатен задовольнити свої потреби в товарах, роботах та послугах за рахунок виділених бюджетних коштів. Таким чином, інститут публічних закупівель дає можливість державі за допомогою залучення приватного сектора надати суспільству всі необхідні соціальні послуги. Більше того, доходимо висновку, що повноцінне виконання державою своїх функцій та нормальне функціонування суспільства є неможливим без наявності публічних закупівель.

Важливою ідеєю наведених визначень є публічно-правовий характер закупівель, які використовуються державою для регулювання економіки та розв'язання соціально значущих завдань. Деталізуючи останнє, варто зазначити, що держава без залучення приватного сектора об'єктивно не здатна виконати всі завдання, які поставило перед нею суспільство. Водночас очевидним постає висновок про те, що публічні закупівлі є механізмом перерозподілу бюджетних коштів. Так, держава залежно від політичних пріоритетів розподіляє кошти між державними органами, а також установами, підприємствами, організаціями державної форми власності, які зобов'язані виконувати ті чи інші соціально значущі завдання. Відтак, публічні закупівлі покликані забезпечити ефективне використання бюджетних коштів та максимально якісне виконання замовниками своїх завдань.

Заслугує на увагу також підхід Н.Б. Ткаченко та Ю.М. Уманцева, який визначає «публічні закупівлі» в якості механізму правовідносин між замовниками, з однієї сторони, та учасниками, з іншої, щодо укладення та виконання державних договорів на постачання товарів, робіт, послуг [6, с. 83]. Аналізуючи даний підхід, зазначимо, що інститут публічних закупівель являє собою якісно однорідну систему правових норм, які визначають порядок організації публічних закупівель, а також порядок виконання

укладеного договору про закупівлю. Іншими словами, інститут публічних закупівель визначає взаємні права та обов'язки замовників і учасників.

Поряд з доктринальними підходами необхідним також є наведення нормативних визначень поняття «публічні закупівлі».

Генеральна угода про торгівлю послугами поняття «державні закупівлі» визначає в якості послуг, які купуються для державних потреб не з метою комерційного перепродажу або з метою використання під час надання послуг для комерційного продажу. Генеральна угода з тарифів і торгівлі визначає «державні закупівлі» як закупівлі державними агентствами продукції для державних потреб, які не призначені для комерційного перепродажу чи для використання у виробництві товарів для комерційного продажу.

В Угоді про державні закупівлі, яка 16 березня 2016 р. була ратифікована Верховною Радою України, безпосередньо не визначено поняття «державні закупівлі». Натомість у ній закріплено, що ця Угода застосовується до закупівлі на будь-якій договірній основі, включаючи придбання на основі договорів лізингу, оренди або майнового найму, з правом купівлі або без такого, включаючи будь-яку комбінацію товарів або послуг.

Закон України «Про публічні закупівлі» також не закріплює детального визначення «публічних закупівель», обмежившись тільки тим, що це придбання замовником товарів, робіт і послуг у порядку, встановленому цим Законом.

Здійснивши аналіз усіх наведених вище підходів, доходимо висновку, що публічні закупівлі мають наступні ключові риси:

1. Нормативна урегульованість – замовники мають право здійснювати закупівлі виключно у формі та у спосіб, прямо передбачений законодавством України. Процедура організації та проведення публічних закупівель має чітко виражений адміністративний характер.

2. Цільове використання коштів – замовники мають право здійснювати закупівлі виключно на основі бюджетних призначень і на виконання тих соціально значущих завдань, які на них покладені.

3. Конкурсний характер – замовники зобов'язані здійснювати закупівлі на конкурсній та прозорій основі без будь-яких проявів дискримінації.

4. Економічна доцільність – замовники зобов'язані обрати того з учасників закупівель, який запропонував найнижчу ціну за свої товари, роботи, послуги, але при цьому повністю відповідає заявленим кваліфікаційним критеріям. Публічні закупівлі повинні забезпечити економію бюджетних коштів, а також недопущення корупції.

5. Інструмент економічної політики – за допомогою публічних закупівель та товарних інтервенцій держава може формувати рівень попиту та пропозиції на національному ринку тієї чи іншої продукції.

На основі окреслених рис пропонуємо поняття «публічні закупівлі» розглядати як інститут адміністративного права, що визначає процес реалізації державного замовлення, який полягає в придбанні державними

замовниками товарів, робіт, послуг за найбільш вигідними ринковими умовами з метою задоволення публічного інтересу (суспільних потреб).

Правову основу адміністративного інституту публічних закупівель становлять Конституція України, Закон України від 25 грудня 2015 р. № 922 «Про публічні закупівлі», постанова Кабінету Міністрів України від 24 лютого 2016 р. № 166 «Про затвердження Порядку функціонування електронної системи закупівель та проведення авторизації електронних майданчиків», наказ Мінекономрозвитку від 15 березня 2016 р. № 440 «Про утворення комісії із забезпечення здійснення авторизації електронних майданчиків, підготовки рішень щодо їх підключення/відключення до/від електронної системи закупівель, усунення технічних збоїв в електронній системі закупівель», наказ Мінекономрозвитку від 17 березня 2016 р. № 454 «Про затвердження Порядку визначення предмета закупівлі», наказ Мінекономрозвитку від 18 березня 2016 р. № 473 «Про визначення веб-порталу Уповноваженого органу з питань закупівель у складі електронної системи закупівель та забезпечення його функціонування», наказ Мінекономрозвитку від 18 березня 2016 р. № 477 «Про затвердження Порядку розміщення інформації про публічні закупівлі», наказ Мінекономрозвитку від 22 березня 2016 р. № 490 «Про затвердження форм документів у сфері публічних закупівель», а також наказ Мінекономрозвитку від 13 квітня 2016 р. № 680 «Про затвердження примірної тендерної документації».

Інституційну основу адміністративного інституту публічних закупівель становлять:

1) Міністерство економічного розвитку і торгівлі України є спеціально уповноваженим центральним органом у сфері публічних закупівель, який здійснює регулювання та координацію даної сфери суспільних відносин;

2) Державна казначейська служба України здійснює перевірку річних планів закупівель державних замовників, дотримання ними вимог чинного законодавства щодо оприлюднення інформації про закупівлі, а також достовірність відомостей в договорі про закупівлю. Після проведення перевірки Державна казначейська служба України здійснює реєстрацію юридичних і фінансових зобов'язань замовника або повідомляє про виявлені порушення Міністерство економічного розвитку і торгівлі України і Антимонопольний комітет України;

3) Антимонопольний комітет України є органом оскарження у сфері публічних закупівель. Рішення даного органу також можуть бути оскаржені заінтересованими особами в судовому порядку;

4) Державна служба статистики України здійснює збір інформації про результати процедур закупівель; затвердження форм статистичної звітності у сфері закупівель; інші функції, передбачені законодавством України;

5) Рахункова палата України і Державна аудиторська служба України здійснюють перевірки та ревізії в тій частині діяльності суб'єктів контролю, що стосується використання державних коштів.

Інститут публічних закупівель перебуває в площині адміністративного права, якому притаманний імперативний метод регулювання. Основною метою адміністративно-правового інституту публічних закупівель є, з одного боку, забезпечення виконання державою своїх функцій та, з другого боку, захист державного (загальносуспільного) інтересу. Захист загальносуспільного інтересу в сфері публічних закупівель досягається через реординаційні відносини – учасники закупівель можуть вимагати від держави (замовників закупівель, контролюючих органів) діяти виключно у спосіб, прямо передбачений законодавством, а також вимагати юридичного захисту цих прав у випадку їх порушення.

Л.В. Коваль вдало окреслила ознаки адміністративно-правових відносин: 1) наявність державного органу як неодмінного суб'єкта правовідносин; 2) з числа юридичних фактів – тільки юридичні акти державних органів індивідуального значення є дійсними; 3) державний управлінський орган зобов'язаний реалізовувати свої матеріально-правові й процесуальні права; 4) кожен із суб'єктів правовідносин може виступати одночасно у кількох рольових функціях: як суб'єкт «владовідносин», як суб'єкт, наділений правом покарання; 5) учасники адміністративних правовідносин не є рівноправними суб'єктами; 6) адміністративні правовідносини можуть виникати з ініціативи однієї сторони незалежно від волевиявлення іншої; 7) адміністративно-правові відносини проявляють себе у кількох відносинах; 8) правозобов'язаний суб'єкт має виконувати свої обов'язки під загрозою санкцій у вигляді юридичної відповідальності [7, с. 19].

К.Ю. Хусанова у своїх працях обґрунтовує, що необхідність застосування методу публічного (адміністративного) права в правовому регулюванні державних закупівель обумовлена наступними факторами:

- 1) порядок здійснення державних закупівель визначається на законодавчому рівні шляхом прийняття відповідних нормативно-правових актів, тобто встановлення приписів, дозволів та заборон;
- 2) здійснення фінансового регулювання торгово-економічних відносин є державною функцією;
- 3) закупівля товарів, робіт та послуг за державні кошти здійснюється з метою забезпечення державних потреб;
- 4) регулювання цих відносин викликане обов'язковістю керованості за процесами руху коштів державного та місцевих бюджетів;
- 5) здійснюється управління матеріальними потоками;
- 6) забезпечується контроль за видатками [8, с. 119].

Розділяючи наведену позицію, варто зробити акцент на тому, що адміністративний метод публічних закупівель чітко виражений саме на етапах прийняття рішення про необхідність у закупівлі, підготовки до проведення закупівлі, а також проведення закупівлі й укладення із переможцем договору про закупівлю. На кожному із зазначених етапів державні замовники діють як владні суб'єкти.

Однак з моменту укладення договору про закупівлю між державним замовником та переможцем закупівлі виникають класичні приватноправові відносини, які перетворюють замовника на суб'єкта

цивільного права. Іншими словами, після укладення договору про закупівлю за державні кошти, який є завершальною стадією процедур закупівель, між сторонами виникають цивільні права та обов'язки і будь-який адміністративний метод у даних правовідносинах відсутній. Укладення договору про закупівлю є актом реалізації замовниками своєї цивільної правосуб'єктності на придбання товарів, робіт та послуг для забезпечення публічних потреб. Однак реалізувати надане право державні замовники можуть лише через відповідну процедуру, встановлену законом.

Висновки. З огляду на проведений аналіз адміністративно-правове регулювання інституту публічних закупівель пропонуємо визначати як цілеспрямований вплив норм адміністративного права на процес закупівель за державні кошти з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів повного виконання державою покладених на неї суспільством завдань і функцій.

Список літератури:

1. Овсянюк-Бердадіна О. Ф. Організаційно-економічний механізм державних закупівель послуг : дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03 / О. Ф. Овсянюк-Бердадіна. – Тернопіль, 2009. – 253 с.
2. Пінькас Г. І. Система ефективного державного фінансового контролю і координації у сфері державних закупівель / Г. І. Пінькас // Актуальні проблеми економіки. – № 2 (92). – 2009. – С. 57–69.
3. Критенко О. О. Теоретичні підходи до визначення поняття «державні закупівлі» / О. О. Критенко // Вісник Академії митної служби України. – 2014. – № 1. – С.19–26.
4. Фалко Ю. Удосконалення управління системою державних закупівель в умовах модернізації економіки України / Ю. Фалко // Вісник Національної академії державного управління при Президенті України. – 2012. – Вип. 3. – С.133–139.
5. Олефір А.О. Господарсько-правове забезпечення державних закупівель у сфері охорони здоров'я: теоретичні та практичні аспекти : моногр. / А. О. Олефір. – Х. : Юрайт, 2012. – 456 с.
6. Ткаченко Н. Б. Макроекономічні аспекти державних закупівель / Н. Б. Ткаченко, Ю. М. Уманців // Фінанси України. – 2009. – № 8. – С. 82–88.
7. Коваль Л.В. Адміністративне право: курс лекцій / Л.В. Коваль. – К. : Вентурі, 1996. – 208 с.
8. Хусанова К.Ю. До питання про особливості методу правового регулювання відносин у сфері державних закупівель // Часопис Київського університету права. – 2010. – №1. – С.117–123.

References:

1. Ovsianiuk-Berdadina O. F. Orhanizatsiino-ekonomichnyi mekhanizm derzhavnykh zakupivel posluh [Organizational-economic mechanism of government procurement of services]. – Ternopil, 2009, 253.
2. Pinkas H. I. Systema efektyvnoho derzhavnoho finansovoho kontroliu i koordynatsii u sferi derzhavnykh zakupivel [Effective system of public financial control and coordination of public procurements]. Recent economic problems, 2 (92), 2009, 57–69.

3. Krytenko O. O. Teoretychni pidkhody do vyznachennia poniattia «derzhavni zakupivli» [Theoretical approaches to the definition of "public procurement"]. Journal of the Academy of Customs Service of Ukraine, 2014, 1, 19-26.

4. Falko Iu. Udoshkonalennia upravlinnia systemoiu derzhavnykh zakupivel v umovakh modernizatsii ekonomiky Ukrainy [Improvement of public procurement in the modernization of Ukraine's economy]. Bulletin of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine, 2012, 3, 133–139.

5. Olefir A.O. Hospodarsko-pravove zabezpechennia derzhavnykh zakupivel u sferi okhorony zdorov'ia: teoretychni ta praktychni aspekty [Economic and legal framework for public procurements in the health sector: theoretical and practical Aspects], 2012, 456.

6. Tkachenko N. B. Makroekonomichni aspekty derzhavnykh zakupivel [Macroeconomic aspects of public procurement]. Finances of Ukraine, 2009, 8, 82–88.

7. Koval L.V. Administratyvne pravo [Administrative Law], Kyiv, 1996, 208.

8. Khusanova K.Iu. Do pyttannia pro osoblyvosti metodu pravovoho rehuliuвання vidnosyn u sferi derzhavnykh zakupivel [On the features of the method of legal regulation of relations in the field of public procurements]. Journal of Kiev University of Law, 2010, 1, 117–123.

ПОНЯТИЕ И СУЩНОСТЬ «ПУБЛИЧНЫХ ЗАКУПОК» В АДМИНИСТРАТИВНОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ

Ю.А. Оврамец

Аннотация. В статье осуществляется правовой анализ и характеристика сущности «публичных закупок» в административном праве Украины. Доказывается, что в доктрине административного права Украины до сих пор отсутствует единое понимание концептуального понятия – «публичные закупки». Также в юридической литературе ведутся острые дискуссии по поводу того, следует ли рассматривать публичные закупки в качестве института административного права. Обозначенная тема является недостаточно исследованной, что делает ее актуальной не только на доктринальном, но и на правоприменительном уровне.

Предлагается понятие «публичных закупок» рассматривать как институт административного права, который определяет процесс реализации государственного заказа и заключается в приобретении государственными заказчиками товаров, работ, услуг по самым выгодным рыночным условиям с целью удовлетворения публичного интереса (общественных нужд). При этом, учитывая то, что до принятия Закона Украины «О публичных закупках» на законодательном и доктринальном уровне использовалось понятие «государственные закупки», а после принятия – «публичные закупки», термин «государственные закупки» является синонимичным термину «публичные закупки», а изменение формулировки связано исключительно с проведением законодательной реформы в 2016 году.

Ключевые слова: публичные закупки, государственные закупки, институт административного права, административные договоры.

THE CONCEPT AND ESSENCE OF "PUBLIC PROCUREMENT" IN ADMINISTRATIVE LAW UKRAINE

J. Ovrामets

Abstract. *In the article the nature and characteristics of "public procurement" in the administrative law of Ukraine are analyzed from legal point of view. It is proved that the doctrine of administrative law Ukraine still doesn't have common understanding of the conceptual notions - "public procurement". In addition, legal literature has lots of scientific positions whether to consider public procurement as an institute of administrative law. Lack of scientific investigation makes it relevant not only on doctrinal, but also on the level of practical enforcement.*

Proposed the concept of "public procurement" to determine as an institution of administrative law that defines the process of implementation of the state order, which is the acquisition of state customers of goods and services at the best market conditions to meet the public interest (public needs). However, given that before the adoption of the Law of Ukraine "On public procurement" on legislative and doctrinal levels used the term "state procurements" and after adoption - "public procurements", the term "state procurements" is synonymous to the term " public procurements" and change the wording associated exclusively with the legislative reforms in 2016.

Key words: *state procurements, public procurements, the institution of administrative law, administrative agreements.*